

EL SEGON MANAMENT ÉS SEMBLANT AL PRIMER

d'una carta de santa TERESA DE LISIEUX

Enguany, mare estimada, el bon Déu m'ha fet la gràcia d'entendre que és la caritat; abans ho entenia, cert, però d'una manera imperfecta; no havia aprofundit aquesta paraula de Jesús: «El segon manament és semblant al primer; Estima el proïsme com a tu mateix». M'aplicava sobretot a estimar Déu i, estimant-lo, he comprès que no calia que el meu amor es traduís únicament en paraules, perquè «no tothom qui diu “Senyor, Senyor”, entrarà al regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel».

Aquesta voluntat, Jesús me l'ha feta conèixer moltes vegades, diria gairebé a cada pàgina del seu Evangeli; però al darrer sopar, quan sap que el cor dels deixebles crema d'un amor més ardent per ell, que acaba de lliurar-se'ls en l'inefable misteri de la seva Eucaristia, aquest dolç Salvador els vol donar un «manament nou». Els diu amb una tendresa inexpressable: «Un manament nou us dono: que us estimeu els uns als altres; així com jo us he estimat, estimeu-vos també els uns als altres- En això coneixerà tothom que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres».

Mare estimada, meditant aquestes paraules de Jesús, he entès com n'era, d'imperfecte, el meu amor per les germanes, he vist que no les estimava com el bon Deu les estima. Ah!, ara comprenc que la caritat perfecta consisteix a suportar els defectes dels altres, a no estranyar-se de les seves febleses, a edificar-se dels més petits actes virtuoses que hom veu que practiquen; però sobretot he comprès que la caritat no s'ha de quedar tancada de cap manera en el fons del cor.

Jesús ha dit: «No encenen una llàntia i la posen sota un atuell, sinó sobre el portallànties, i fa llum a tots els qui són a la casa». Em sembla que aquesta llàntia representa la caritat que ha d'il·luminar, d'alegrar, no sols els qui em són més estimats, sinó tots «els qui són a la casa», sense excloure ningú.

Quan el Senyor havia manat al seu poble d'estimar el proïsme com a si mateix, encara no havia vingut a la terra; sabent prou bé fins a quin punt hom estima la seva pròpia persona, no podia demanar a les seves criatures un amor més gran pel proïsme. Però quan Jesús dona als apòstols un manament nou, «el seu propi manament», com ell l'anomena més endavant, ja no parla més d'estimar el proïsme com a si mateix, sinó d'estimar-lo tal com ell, Jesús, l'ha estimat. tal com ell l'estimarà fins a la consumació dels segles.